

side hævdedes det som under debatten i generalkomiteen om dagsordenen, at forsamlingen ingen ret havde til at behandle Tibet-spørgsmålet, fordi Tibet var en integrerende del af Kina.

Uafhængighed for koloniområder.

(Dagsordenspunkterne 88 og 22 a).

Plenarforsamlingen begyndte den 6. november behandlingen af spørgsmålet om gennemførelse af bestemmelserne i FN-erklæringen om uafhængighed for koloniområder, som 15. generalforsamling vedtog i 1960. Under henvisning til, at erklæringen ikke var opfyldt på grund af visse kolonimagters opposition, havde Sovjetunionen anmeldt sagen til 16. samlings dagsorden.

Ved debattens begyndelse anmodede Nigeria om, at spørgsmålet om et FN-program for Afrikas uafhængighed og udvikling fik prioritet. Det var USA, der i sin tid havde fremsat tanken om et sådant program, men ikke fremlagt noget formelt forslag derom. Fra østmagternes side foresloges de to emner behandlet sammen, men dette modsatte Nigerias repræsentant sig, støttet af Æthiopiens, idet han hævdede, at koloni-problemerne var forskelligartede i de forskellige områder af verden, at Afrika ikke ville inddrages i den kolde krig, og at 15. generalforsamling ikke havde nået at færdigbehandle en resolution med 25 forslagsstillere om et Afrikaprogram. Der var imidlertid ikke enighed mellem de afrikanske stater, bl. a. gik Guinea imod Nigerias synspunkt. Resultatet af proceduredebatten blev efter forslag af Madagascar, at de to dagsordenspunkter skulle behandles sammen.

Resolutioner.

1. 37 afro-asiatiske lande og Tyrkiet forelagde et resolutionsudkast, hvori koloni-erklæringens formål højtideligt bekræftedes. I resolutionen foreslog de nedsat et særligt udvalg på 17 medlemmer til at have indseende med gennemførelsen af denne erklæring. Medlemmerne af udvalget skulle udpeges af præsidenten for 16. samling, og udvalget kunne fremsætte rekommandationer vedrørende fremskridtet i virkeliggørelsen af erklæringens bestemmelser. Re-

solutionen indeholdt endvidere en opfordring til vedkommende stater om uopholdeligt at træffe foranstaltninger til iværksættelse af erklæringen.

Sovjetunionen, som stillede et selvstændigt forslag om afskaffelse af kolonialisme, jfr. nedenfor, stillede ændringsforslag til de 38 landes udkast, hvorefter forsamlingen skulle proklamere, at kolonialismen skulle afskaffes i 1962, og at det særlige udvalg næste år skulle rapportere til generalforsamlingen om „den fuldstændige gennemførelse af koloni-erklæringens bestemmelser“. De sovjetiske ændringsforslag blev ikke vedtaget. For det første ændringsforslag stemte kun 19 lande, medens 46 stemte imod og 36 undlod at stemme.

Plenarforsamlingen vedtog derefter resolutionen om 17 mands udvalget med 97 stemmer for, ingen imod, medens 4 undlod at stemme (Frankrig, Sydafrika, Spanien og Storbritannien).

2. 13 lande (Brazzaville-staterne) fremlagde et resolutionsforslag om Hollandsk Guinea. Heri opfordredes den indonesiske og hollandske regering til at genoptage forhandlingerne om territoriet Vest Ny Guineas fremtid. En bestemmelse i forslaget gik ud på, at der skulle nedsættes en 5 mands kommission, der skulle undersøge forholdene i området med henblik på eventuel oprettelse af en international administration, såfremt parterne ikke den 1. marts 1962 var nået til enighed. Ved afstemningen fik det 53 stemmer for, 41 imod, og 9 lande afstod, og det opnåede således ikke det nødvendige to tredjedeles flertal.

Blandt de lande, der stemte for, var de nordiske, USA, Storbritannien og de latin-amerikanske lande.

Imod stemte bl. a. øststaterne, Indien, Indonesien og nogle afrikanske lande. Bl. a. Portugal og Sydafrika undlod at stemme.

3. Et af 9 lande med Indien som forslagsstiller fremlagt resolutionsudkast gik ud på, at Indonesien og Holland skulle føre yderligere forhandlinger om det omstridte område under vejledning af præsidenten for generalforsamlingen. Også denne resolution faldt ved afstemningen, idet den ikke opnåede den nødvendige to tredjedeles majoritet. For resolutionen stemte 41, imod 40, og 21 lande afholdt sig fra at stemme.